

KERSTTOESPRAAK 2021

GOUVERNEUR VAN ARUBA

24 DECEMBER 2021

Aan het einde van elk jaar, tijdens de kerstperiode, denken wij aan alle mooie herinneringen die wij hebben gedeeld met familie en vrienden. Wij herdenken met veel liefde en respect degenen die niet meer onder ons zijn. Ook staan wij even stil bij de momenten die ons doen realiseren hoe gezegend wij zijn en hoe wij oprecht dankbaar kunnen zijn voor de goede dingen die wij hebben meegemaakt.

Aan het einde van dit jaar kunnen wij terugblikken op mooie herinneringen voor het land Aruba, zoals onze Arubaanse atleten die kampioen zijn geworden bij internationale windsurfwedstrijden, als ook hun geweldige inspanningen tijdens de Olympische Spelen in Tokio, de Junior Pan-Amerikaanse Spelen in Cali en de benoeming van de eerste Arubaanse tot vicevoorzitter van het Internationaal Olympisch Comité.

Naast het vieren, overdenken wij ook de uitdagingen die zich hebben voorgedaan. De uitdagingen die het meeste naar voren komen in onze gesprekken de laatste tijd zijn zeker het economisch herstel, de stabiliteit van onze financiën en arbeidszekerheid voor moeders en vaders van gezinnen. Deze onderwerpen spelen een belangrijke rol in elk huishouden. Maar het geluk en het welzijn van mensen zijn niet alleen hiervan afhankelijk.

Vandaag wil ik graag ingaan op een van meest ernstige uitdagingen waarmee wij als land worden geconfronteerd, maar waarover wij *niet* zo makkelijk praten.

Een uitdaging die tijdens de pandemie meer en meer naar de oppervlakte is gekomen en waardoor zoveel mensen binnen onze gemeenschap worden buitengesloten. Het lijkt alsof deze mensen niet in staat zijn volledig onderdeel uit te maken van onze maatschappij en niet openlijk kunnen praten over deze uitdaging zonder vooroordelen van anderen. Deze uitdaging geldt voor mensen van San Nicolas tot Westpunt, arm en rijk, jong en oud, werkenden en werklozen.

Het beïnvloedt het leven van velen van ons hier op Aruba, maar ook het leven van onze jongeren die in het buitenland gaan studeren. Deze uitdaging verzwakt het welzijn van onze natie en legt grote druk op onze gezinnen.

Ik heb het over geestelijke gezondheid. Van mensen die leven met depressie of paniekaanvallen tot mensen die vechten tegen gevoelens van wanhoop en angst. Men zou kunnen denken dat een dergelijk grote uitdaging die zoveel mensen raakt,

iets is waarover wij kunnen praten; dat er voldoende aandacht voor is en dat er voldoende hulpmiddelen zijn om ermee om te gaan. In werkelijkheid ligt dit helaas anders.

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie zal depressie in het jaar 2030 wereldwijd de belangrijkste oorzaak van ziekte zijn. Of het nu onze fysieke of geestelijke gezondheid betreft, het bewerkstelligen van een aanvaardbaar niveau van gezondheid is een van de grootste uitdagingen waar wij in onze tijd voor staan.

Terwijl wij proberen onze economie weer op te bouwen en een sterkere samenleving tot stand te brengen, moeten wij ook deze nieuwe uitdagingen het hoofd bieden. Wij realiseren ons dat de welvaart niet gelijk genoeg verdeeld is om het niveau van welzijn en solidariteit tot stand te brengen dat wij voor ons eiland wensen. Deze rechtvaardige verdeling moet een constant doel zijn van elke regering.

Het geestelijk welzijn van ons land is even belangrijk als het welzijn dat voortvloeit uit economische investeringen en activiteiten.

Onlangs zijn de Verenigde Naties tot een brede overeenstemming gekomen over de noodzaak om 'rond de tafel te zitten en samen te werken als partners' om zo samen de wereldwijde problemen op het gebied van klimaatverandering op te lossen. Onze prioriteit op Aruba moet ook zijn om **samen** vooruit te komen - als eenheid, zodat wij beschikbaar blijven en ervoor zorgen samen te werken in het belang van degenen in onze gemeenschap die ons het hardst nodig hebben. Samen moeten wij ervoor zorgen dat niemand wordt buitengesloten, aan de kant wordt gezet of genegeerd.

Wij hebben veel te lang bijna hermetisch gezwegen over het onderwerp van geestelijke gezondheid: een taboe dat verschillende generaties heeft overleefd en dat verschillende gebieden binnen onze maatschappij doorkruist.

Nu, in het jaar 2021, zijn er nog steeds te veel mensen die denken dat er iets mis is met hen wanneer zij vechten tegen een of andere vorm van depressie of angst. Door de stigmatisering die rondom dit onderwerp bestaat, kunnen degenen die hieraan lijden soms niet eens definiëren wat zij voelen. Veel mensen zijn bang om aan hun partner, hun familie, naaste vrienden of werkgever te vertellen dat zij te

maken hebben met een mentale uitdaging, omdat zij bang zijn dat er wordt gezegd: 'dat is onzin' of 'hij of zij zoekt aandacht'. Dit helpt niet en kan de situatie zelfs erger maken - wanneer iemand maar doet alsof alles goed is. Misschien gebeurt er niets, totdat het te laat is.

Dit zorgt ervoor dat wanneer wij **wel** praten over de uitdagingen op het gebied van de geestelijke gezondheid, dit pas is wanneer er sprake is van tragische gevolgen. Maar de volgende dag gaat onze samenleving weer over tot de orde van de dag. Deze houding is verkeerd: wij kunnen geen succes behalen als land als wij binnen onze gemeenschap geen ruimte bieden aan degenen die met deze uitdaging te maken hebben.

Volgens Respaldo lijdt momenteel 1 op de 10 personen op Aruba aan een of andere geestelijke aandoening. Dit is een op de tien mensen in elke wijk, op elke werkplek of binnen elke familie.

Er zijn mensen die openlijk hun schrijnende verhaal delen met onze gemeenschap. Ook danken wij de media die hun bijdrage leveren door dit onderwerp aan te kaarten. Echter, vooral op de sociale media is vaak scepticisme, spot en zelfs intimidatie als reactie op deze getuigenissen te zien. Regelmatig gaat het om denigrerende opmerkingen - op laffe wijze verborgen achter de anonimiteit die door de sociale media mogelijk wordt gemaakt.

Deze houding leidt eenvoudigweg tot vergroting van het taboe en blijft de stigmatisering in stand houden, waardoor het leven van veel mensen en hun familie op onherstelbare wijze wordt geschaad. Hierdoor stagneert de vooruitgang van ons land. Daarom dient de strijd tegen intolerantie en de bevordering van integratie ook dit onderwerp te omvatten.

Soms is het moeilijk voor een land om te erkennen, dat het tijd is om nieuwe problemen het hoofd te bieden. Maar ons land heeft in het verleden al grote problemen overwonnen. Problemen waarvoor geen uitweg leek zonder hulp van anderen.

Het meest recente voorbeeld is natuurlijk de wereldwijde pandemie, waar ons eiland en de hele wereld zich middenin bevinden. Het is duidelijk dat de inspanningen van een paar mensen of van alleen een bepaalde sector, zoals de

medische sector, niet voldoende zijn. Slechts een wetswijziging of regels opleggen is niet voldoende. De inspanningen van de regering alleen zijn niet voldoende. Het is de manier waarop wij als land reageren op de crisis die bepaalt of wij de pandemie met succes het hoofd kunnen bieden en bestrijden en daar op bevredigende wijze van kunnen herstellen.

Er is een pandemie nodig geweest om ons wakker te schudden, om ons uit onze zelfgenoegzaamheid te halen en ons te doen realiseren dat door op solidaire wijze te handelen, wij veranderingen kunnen aanbrengen in hele moeilijke situaties. En dit geldt ook voor de geestelijke gezondheids crisis.

Wees vriendelijker en solidair met elkaar. Hoe mooi zou het zijn als wij allemaal wat vaker op de lijn komen bij personen om ons heen, om te kijken hoe het écht met ze gaat! Een groet, een berichtje, wat genegenheid. Net zoals wij dat doen tijdens de kerstperiode, maar dan het hele jaar door. Misschien betekent het voor jou zelf niets speciaals, maar voor een ander kan het een wereld van verschil maken. En wanneer wij zien dat er echt iets niet goed gaat, hetzij met onszelf of met anderen, laten wij dan niet bang zijn om erover te praten, steun te vragen of steun te bieden.

Wij kunnen niet wachten tot deze geestelijke gezondheids crisis groter wordt. Wij moeten ons **nu** solidair tonen om levens te redden. Wij moeten begrip en tolerantie tonen. En open staan om toe te geven dat als wij op de huidige manier doorgaan, het probleem zal blijven groeien totdat wij het zelf niet meer kunnen oplossen. Laten wij het niet zover laten komen!

En dit is precies wat de Kerstboodschap inhoudt: dat God een grote duisternis over de mensheid heeft gezien en besloten heeft **licht** en **redding** te sturen. Het licht heeft zichtbaar gemaakt waar de mensheid redding nodig had; en Christus zelf is geboren om redding uit die duisternis te brengen.

Goede geestelijke gezondheid begint niet in het ziekenhuis of bij Respaldo. Het begint wanneer wij het onderkennen en beslissen er iets aan te doen bij ons thuis, op onze werkplek, op onze scholen en binnen onze families. Iedereen heeft hier een rol in; om het licht te laten schijnen. Daarom doe ik een oproep vandaag om de stilte over dit onderwerp te doorbreken. Laat dit ons voornemen zijn voor het nieuwe jaar dat voor de deur staat!

Alleen door samen in actie te komen, kunnen wij het probleem waarmee wij geconfronteerd worden, overwinnen. Wanneer wij samen om tafel gaan zitten en met elkaar samenwerken, kunnen wij een groot deel van het geestelijke gezondheidsprobleem oplossen. En dit zal verlossing brengen.

Namens mijn echtgenote Hanneke en mijn kinderen wil ik eindigen door u allen een gezegende Kerst en een nieuw jaar toe te wensen dat gevuld is met het mededogen van onze Here Jezus.